

§ 2. 1. Pozycja kosztów materiałów pędnych i olejów obejmuje wartość zużycia wydanych z własnych magazynów lub zakupionych przez kierowców w publicznych stacjach Centrali Produktów Naftowych materiałów pędnych i olejów.

2. Pozycja kosztów ogumienia obejmuje koszty zużycia ogumienia wydane na pojazdy samochodowe (również przyczepy), opon i dętek, jak również koszty naprawy ogumienia.

3. Jako koszty amortyzacji wykazuje się amortyzację taboru samochodowego, ustaloną za pomocą stawek amortyzacyjnych zawartych w załączniku do uchwały nr 534 Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 1961 r. w sprawie amortyzacji środków trwałych (Monitor Polski z 1961 r. Nr 97, poz. 408, z 1963 r. Nr 10, poz. 48, z 1964 r. Nr 21, poz. 94 i Nr 73, poz. 341).

4. Do kosztów remontów eksploatacyjnych taboru zalicza się:

- 1) obce usługi remontowe taboru samochodowego,
- 2) koszty zużycia materiałów oraz płace pracowników zatrudnionych przy obsłudze technicznej i naprawach taboru samochodowego,
- 3) koszty remontów wykonanych na rzecz gospodarstwa samochodowego przez działalność (produkcję) podstawową lub pomocniczą.

5. Pozycja płac i ubezpieczeń obejmuje płace brutto (łącznie z premiami) kierowców i ich pomocników wraz z narzutami z tytułu ubezpieczeń społecznych bez względu na to, czy stanowią one wynagrodzenie zarówno za czas pracy efektywnie przepracowany na pojeździe samochodowym, jak też za inne prace (np. obsługowo-naprawcze), czy też stanowią wynagrodzenie za czas nie przepracowany m. in. z powodu oczekiwania na naprawę bądź dyspozycję zatrudnienia pojazdu.

6. Do kosztów delegacji zalicza się koszty podróży służbowych kierowców i ich pomocników, związane z eksploatacją pojazdów poza stałym miejscem zatrudnienia tych pracowników.

7. Do kosztów ogólnych gospodarstwa samochodowego zalicza się m. in.:

- 1) płace (łącznie z premiami) wraz z narzutami z tytułu ubezpieczeń społecznych pracowników gospodarstwa samochodowego nie zaliczonych do kosztów podanych w ust. 4 i 5, a m. in. płace nadzoru technicznego w razie prowadzenia własnej stacji obsługi oraz osób kierujących pracą gospodarstwa samochodowego,

- 2) zużycie materiałów przez gospodarstwo samochodowe na inne cele niż określone w ust. 1, 2 i 4 oraz wyposażenie taboru samochodowego (narzędzia itp.),
- 3) amortyzację budynków, budowli, maszyn i urządzeń pozostających w użytkowaniu gospodarstwa samochodowego,
- 4) usługi obce świadczone na rzecz gospodarstwa samochodowego (z wyjątkiem zaliczonych do kosztów podanych w ust. 2 i 4),
- 5) pozostałe koszty związane z działalnością przewozową.

§ 3. 1. W celu ustalenia kosztu jednostkowego wytworzenia usług przewozowych sumę kosztów usług przewozowych w przekroju pozycji tych kosztów, określonych w § 1 ust. 2, dzieli się przez ilość wykonanych jednostek kalkulacyjnych.

2. Jednostkami kalkulacyjnymi usług przewozowych są:

- 1) wozokilometry ogólnego przebiegu pojazdów — dla kosztów wymienionych w § 1 ust. 2 pkt 1—4,
- 2) wozogodziny pracy pojazdów — dla kosztów wymienionych w § 1 ust. 2 pkt 5—7,
- 3) tonokilometry (jednostki pracy przewozowej) — dla ogólnej sumy kosztów usług przewozowych wymienionych w § 1 ust. 2 pkt 1—7.

3. Ilość wykonanych jednostek kalkulacyjnych wynika z odpowiednich sprawozdań z działalności przewozowej za dany okres sprawozdawczy. Sposób obliczania ogólnej ilości jednostek kalkulacyjnych oraz ich definicje podają odpowiednie instrukcje o sprawozdawczości rzeczowej transportu samochodowego, wydane przez Główny Urząd Statystyczny.

§ 4. Jeżeli gospodarstwo samochodowe posiada w użytkowaniu tabor ciężarowy i osobowy, wówczas w ewidencji księgowej należy osobno ująć koszty taboru ciężarowego i osobowego według pozycji określonych w § 1 ust. 2 pkt 1—6. Podziału kosztów ogólnych między oba rodzaje taboru należy dokonać w proporcji do sumy kosztów ujętych pozycjami określonymi w § 1 ust. 2 pkt 1—6.

§ 5. Rozliczenia kosztów świadczeń gospodarstwa samochodowego na rzecz odbiorców tych świadczeń dokonuje się według ogólnych zasad.

§ 6. Koszty prowadzenia gospodarstw samochodowych przez instytucje nietransportowe należy ujmować w ewidencji księgowej zgodnie z obowiązującymi te instytucje przepisami rachunkowymi, według zasad określonych w niniejszych wytycznych.

176

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 11 czerwca 1965 r.

w sprawie rozliczeń Powszechnej Kasy Oszczędności z zysków bilansowych.

Na podstawie art. 51 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o prawie budżetowym (Dz. U. z 1958 r. Nr 45, poz. 221 i z 1963 r. Nr 28, poz. 164) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozliczenia części zysków oddziałów operacyjnych Powszechnej Kasy Oszczędności, przyznawanych z mocy ustawy budżetowej wojewódzkim radom narodowym (radom narodowym miast wyłączonych z województw) jako ich dochody własne oraz rozliczenia z tytułu zysków PKO z budżet-

tem centralnym dokonywane są zgodnie z zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 29 marca 1960 r. w sprawie rozliczeń Powszechnej Kasy Oszczędności z zysków bilansowych (Monitor Polski Nr 33, poz. 164).

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1965 r.

Minister Finansów: J. Albrecht